

ní lesa na ně čekala ještě namáhavá práce při odstraňování zbylých pařežů. K tomu potřebovali železné sochory k páčení, sekery na přetínání kořenů a motyky.

Šlechtic, kterému patřil neobydlený kraj, předal zakladateli vesnice **lokátorovi** písemnou smlouvu. V ní pověřil lokátora řízením všech prací spojených se založením vesnice.

Lokátor se musel nejdříve postarat o příchod osadníků a o vyhledání vhodného místa pro vesnici. Po vykácení lesa vyměřil a rozdělil půdu pro jednotlivá pole a řídil budování nových obydlí.

Když se založení vesnice vydařilo, stal se z lokátora rychtář, který na vesnici zastupoval šlechtice. Za své zásluhy dostal největší kus pole, z kterého neplatil žádné poplatky.

Rolník, který věnoval mnoho námahy na vybudování nové vesnice a obdělání půdy, dostal pole do trvalého užívání. Stále držení

Ve 12. a 13. století byly zakládány nové vesnice v krajích, kde se dříve rozkládaly husté a neprostupné lesy.

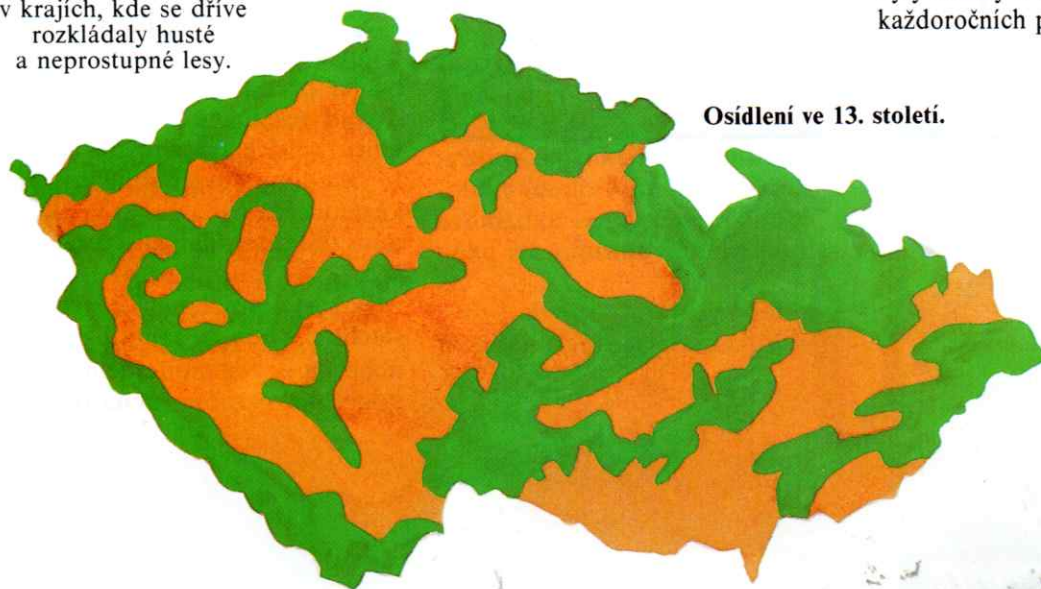

Šlechtic vybírá peněžní poplatky.

půdy zajišťovalo vesničanům nové právní ustanovení přinesené k nám z Německa. Podle tohoto takzvaného **zákupního práva** mohl rolník půdu dokonce odkázat svým potomkům nebo i prodat. Musel však za své pole podle smlouvy uzavřené před založením vesnice zaplatit takzvané podací a odevzdávat pravidel-

né každoroční poplatky, někdy i v podobě části úrody.

Z pole o velikosti jednoho lánu, což je přibližně asi dnešních 18 hektarů, zaplatil rolník ročně 1 hřivnu stříbra (253 gramů). Na svatého Jiří (24. dubna) zaplatil jednu polovinu a na svatého Havla (16. října) druhou polovinu. Tyto dva dny v roce byly určeny k splacení pravidelných každoročních poplatků.

Osídlení ve 13. století.

les

osídlená území

